

ZÁHONYI VASUTAS

III. évfolyam, 38. szám

2014. február 24.

Létszámcsökkentés?

Az elmúlt héten került sor a Cargo Területi Szakmai Bizottságunk kibővített ülésére, melyre meghívtuk Zlati Róbert szakmai képviselővezetőt, hogy személyesen tájékoztassuk, illetve tájékozódjon a záhonyi helyzetről. A találkozón részt vett a két cargos alapszervezet titkára, Hamzáné Vigh Judit és Balogh Attila, valamint Zubály Bertalan az RCH KÜT elnöke, Kovácsné Székely Valéria KÜT tag, és Kopjákné Kovács Zsuzsanna KMVB tag.

A létszámhelyzet megtárgyalása előtt az üzemi tanácsi és munkavédelmi képviselőválasztások állását tekintettük át, megbeszéltük a helyi kampánnyal kapcsolatos feladatainkat. Az országos jelöltállításokról adott tájékoztatást Berti és Robi. Ebből kiderült, hogy Záhony TÜK területén viszonylag borítékolható a VASZ győzelme, mivel más szakszervezet nem állított jelöltet a megadott határidőn belül. Persze ettől függetlenül március tizedikétől kampány-körutat indítunk, terveink szerint minden munkaterületre ellátogatnak jelöltjeink négy napon keresztül. Megtudtuk azt is, hogy az RCH-nál a központhoz tartozó munkavállalók 17-én és 18-án reggel Záhonyban voksolhatnak, ez a mozgóurna csak ezen a két napon lesz nálunk elérhető.

A létszámhelyzet megbeszélése során a jelenlévők közül mindenkinek volt véleménye, aggodalmainkat és kétségeinket osztottuk meg a szakmai képviselő vezetőjével. Felvázoltuk, hogy a 9 fő leépítése milyen komoly fennakadásokat okozhat a munkafolyamatokban, ami az új IT rendszerek miatt most sem zökkenőmentes. Véleményünk szerint az amúgy is leterhelt munkavállalókra még több munka hárul, pedig most sincs idő láblógatásra. Elmondtuk azt is,

hogy nem értjük a menedzsment szándékát és nem tudjuk elfogadni, hogy az emelkedő teljesítményeink ellenére miért ilyen nagyarányú Záhonyban a tervezett leépítés a többi területhez képest. Az sem világos továbbá, hogy milyen módszerek szerint választják ki a felmondásra ítélt kollégákat, a döntés meghozatala milyen kritériumok mentén történik.

Közben Gáncsos István TÜK vezető is csatlakozott hozzánk, hogy a korábban elhangzottakról megkérdezhessük. Az informális megbeszélésen a központvezető elmondta, hogy egy évvel ezelőtti koncepciónak megfelelően a vonat fel-és átvevő az a tevékenység, ami más munkakör gazdagításával sajnos kiváltható, hiszen a kocsivizsgálók képzése is ennek szellemében zajlott. A

számokat nem légből kapták, hanem leterheltség vizsgálatok előzték meg, így beszélhetünk most kilenc főről, öt fő, amíg a docker jelenlegi működése ezt megkívánja. Tájékoztattott továbbá bennünket azokról a „kedvező” lehetőségekről, amivel a munkavállalók önként távozhatnak a cégtől. Erről továbbra is az a véleményem, hogy ami az ország többi régiójában „kedvező lehetőség”, az nálunk inkább kényszer, mivel esély se nagyon van a térségünkben más munkahelyen elhelyezkedni.

A megbeszélés összefoglalójában felhívtuk a munkáltató figyelmét, hogy tagjaink munkahelyét mindenkörülmények között meg kívánjuk védeni, ennek érdekében hajlandóak vagyunk akár a legdrasztikusabb eszközökhöz is folyamodni. A végső döntés megszületéséig pedig természetesen bízunk az RCH vezetésének konstruktívitasában, hiszen aligha elképzelhető, hogy a záhonyi vasutasok létszámától, nem pedig munkájuktól függ a cég jövője.

Juhász Tiborné

4625 Záhony Európa tér 5.

vasúti tel: 03/33-49, mobil: 30-3866083, 20-286-1440, Fax: 03-70-63, 03-33-48

E-mail: juhasztne@zahonynet.hu, zhtk@vsz.hu

Utópia és az emberi lélek

Czap Ferenc huszonkilenc éves, Záhonyban él, dolgozik és ír, ahol egyre többen ismerik meg a vasutas író. Az utolsó szavak című novellája 2011-ben látott napvilágot, második könyve, a Nanda pár hete az Underground Kiadó jóvoltából jelent meg. Közben kezdenek összeállni a harmadik mű gondolatai, nagyon várja már, hogy a kislánya megtanuljon olvasni, és kikérhesse az ő véleményét is.

Mindenkiben él az önkifejezés vágya, de kevesek jutnak túl a külsőségeken. Neked hogyan sikerült?

Mindig próbáltam túllépni az egyszerűségeken, és mindig közel állt hozzám az írás, az olvasás még közelebb. Volt régebben egy zenekarom, az UC, és a dalszövegek írása volt talán az első az önkifejezés útján.

És a dalszöveget érdekes próza követte. Mondják, az első könyv születhet „hirtelen felindulásból”, mert valami megragadja a szerzőt, amit gyorsan leír. De nemrég megjelent a második köteted is, tekinthetjük ezt tendenciának?

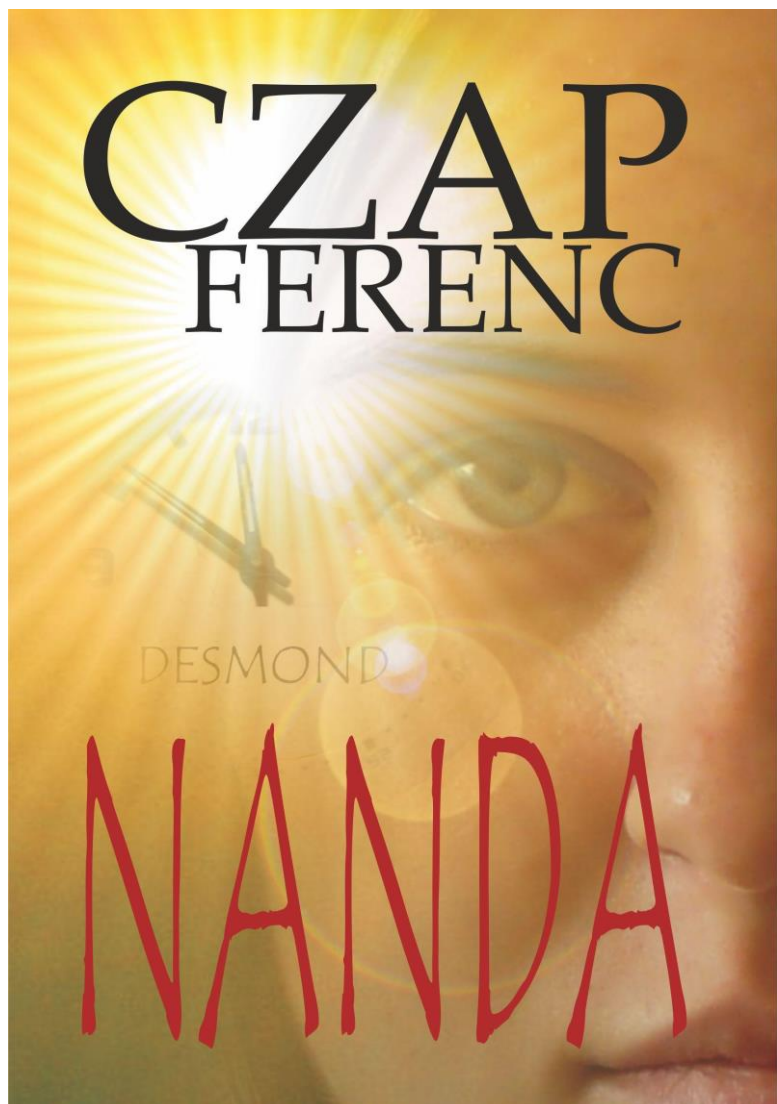
Igen, azt hiszem, igen.

Konkrétabban, most már írónak érzed magad?

Óvatosan fogalmazva, de igen. Mindenképpen tervezem a további folytatást.

Műveidben nagy kérdéseket feszegetsz. Az Utolsó szavakban az emberiség útja, az emberiség jövője áll a középpontban, a Nandában az ember útja, az ember jövője. Mindkét történet végén kemény harc, véres csata oldja a feszültséget, és hoz megoldást. Vajon csak így lehet?

A legtöbb esetben sajnós igen. Az első történet egy pesszimista utópia, de ha az ember nyitott szemmel jár a világban, nem is annyira utópia, hanem a jelen állapota, amire az emberek nem figyelnek fel. A Nandában pedig az emberi lélek gyengesége, erőssége, ami igazából a mai társadalomra nagyon is jellemző. A gyenge embereket eltapossák, az erősek mindenkit legyőznek. Persze, a mindennapi életben szerencsére ritka a véres harc, de vér nélkül is kemény küzdelmek árán nyernek megoldást az egyéni problémák.

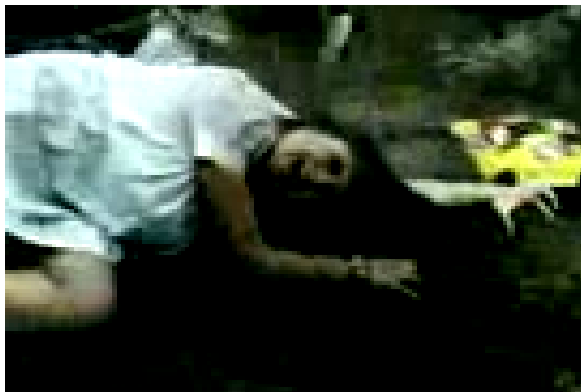
Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

A Nanda női-férfi kapcsolatok mentén bonyolódik, és egyik nagy talány, hogy létezik-e nő és férfi között igazi barátság. Létezik?

Érdekes kérdés, de szerintem nem létezik. Minden férfi életében vannak női barátok, de ez nem igazi barátság. Inkább egy közeli kapcsolat, ami szerintem előbb-utóbb eljut legalább egyik fél részéről a másképp közeledéshez, a szerelemhez. Szóval egy hosszú barátságból egyenes az út a szerelemhez – hogy együtt váljanak tejjé, mint a Nandában – vagy egy durva szakításhoz.

Ezzel párhuzamosan fut a másik szál, talán úgy mondhatjuk, hogy megcsalás-megcsalás a legjobb barátunkkal. Vajon ez is törvényszerű?

Nem, ez semmiképp, mert egy igaz barát nem fogja elvenni a barátja szerelmét. Nanda inkább a rosszat testesíti meg, és bár mesészerűen, de azért éri el a vég, mert egy ilyen kapcsolat felemészti az embert. Azt is, akit megcsalnak, és azt is, akivel megcsalják. Végül pedig azt, aki az egészet elköveti.

Nanda története egy láncolatot alkotó hármastagolásban játszódik – Az emlékek, Tetteink súlya, Örület – ami talán sok ember életére is jellemző. Ezt vajon maguknak okozzák az emberek?

Ha nem is tudatosan, de szerintem igen. Azt hiszem, sokan nem mérlegelik tetteik súlyát, ezért gyakran az örülethez közeli helyzetbe hozzák magukat, vagy másokat. Bölcsesség, hosszú idő kell ahhoz, hogy megtaláljuk az egyensúlyt a szív és az ész dolgai között, de nem hiszem, hogy választanunk kéne. Viszont emberek vagyunk, és mindannyian hibázhatunk.

Mindkét könyvben komoly szerepe van egyfajta időutazásnak, ez fontos számodra?

Úgy gondolom, fontos elmenni a múltba is, meg egy kicsit a jövőbe, a misztikummal kivonulhatunk a hétköznapokból.

És a valóságba visszatérve, milyen érzés írónak lenni egy olyan környezetben, ami nem kimondottan alkotás, vagy alkotópárti?

Munkahelyemen, a vasúton elég furcsa ez a kollégák számára. Természetesen vannak, akik szerint az, hogy írok, egy hatalmas dolog, és vannak olyanok is, akik csak néznek, illetve nem értik, mit jelent az, hogy valaki könyvet ír, de azért a többség jó dolognak tartja. Viszont azokat sem okolom, akik nem értékelik az alkotást, hiszen a társadalmunk sem alkotáspárti, sőt, már az iskolában sem úgy szocializálódunk, hogy értékeljük a kimagaslót. Leginkább talán azért, mert kevesen értik az alkotásokat.

Tapintható a különbség a két könyv között, a második javára. A fejlődés köszönhető a szűkebb baráti, családi környezetnek is?

Abszolút! Nagyon értékelik, nagy dolognak tartják, biztatnak, és nem titkolják a véleményüket sem.

Ez csalóka lehet, hiszen könnyen elfogulttá lehetünk, ha közel áll hozzánk, akiről vélemény nyilvánítunk...

...igen, valóban. De például a nővérem úgy olvasta végig az első könyvem, ami biztosan nagyon nehéz volt számára, mintha nem én írtam volna. Tehát lehetünk objektívek azokkal is, akik sokat jelentenek számunkra.

Ezzel máris egy újabb kérdésbe botlottunk. Talán már megvan a következő nagy kérdés is, amiről egy új könyvben ismerhetjük meg a véleményed?

Megvan, igen. Talán annyit erről, hogy inkább az első könyvhöz fog hasonlítani, mert nagy szerelmem ez a téma: Az utópiák. Mi lesz velünk tíz, húsz év múlva, vagy akár holnap. És sok szeretettel ajánlom mindenkinek a könyveimet, megtisztel minden vasutas és nem vasutas, aki elolvassa, különösen, ha véleményt is mond róla.

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Egyenlő eséllyel

A hét elején Záhonyból heten vettünk részt Nyíregyházán, az esélyegyenlőségről szóló továbbképzésen. Mivel köztünk a hétből csak egy hölgy akadt, kezdtük sejteni, hogy ez a téma valószínűleg nem egyszerű eset, de amikor Miskolcra is befutott a csapat, nagyot fordult a nembéli arány, hiszen tizennégy nőt egy szem férfi kísért.

Suszter Csaba köszöntője után dr. Borbély Szilvia vette át a szót. Bemelegítésként néhány statisztikai adattal mutatta be, hogy miért is van szükség a 2003. évi CXXV. törvényre és annak ismeretére. A globálistól a regionális és vállalati szinteken keresztül jutottunk el a hétköznapi életig. Először a jövedelmek felől közelítette meg a témát, hiszen így a legkönnyebb megértetni bárkivel a különbségeket. Elég sok sokkoló adatot tudott felsorolni, ami gondolkodóba ejtett bennünket.

Rövid cigaretta és kávészünet után áttért a törvényben lévő fogalmakra, alapelvekre, azok alkalmazására a hétköznapi életben. Rövid példákkal és megtörtént esetekkel fűszerezte a száraz jogi szöveget, miáltal sokkal könnyebben érthető lett a törvény mibenléte. Néhány példánál és fogalomnál kisebb viták alakultak ki, különösen a pozitív diszkrimináció körül, de az idő rövideje miatt visszafogtuk magunkat, különben is huszonegy nőt kilenc férfi úgysem tud meggyőzni (talán még egyet sem).

A következő szünet után a MÁV Esélyegyenlőségi Programjának tervezete alapján kisebb csoportokban gyakorlati feladatokat kellett megoldanunk, és most már több teret kapott a vitajelleg. Furcsa mód nem a nő-férfi különbséget preferálta a női többség, sokkal hangsúlyosabban jelentkezett a területi anomália, hiszen minél Keletebbre dolgozik valaki a fővárostól, annál kevesebb a bére.

A nap végére kellemesen elfáradtunk, de hazafelé a vonaton jó hangulatban sztorizgattunk. Lehet, némelyiket le is fogom írni, de egy nagy tanulságot most is megosztok az olvasókkal: Ha ismerjük a jogainkat, akkor kevesebb hátrányt kell elszenvednünk.

Márta István

HUMORSAROK

A FEGYELEM, AZ FEGYELEM

A feleségem annyira megkedvelte a szolgálati szabályzatot – meséli a rendőr a kollégájának – hogy vigyázzban kell állnom, ha hancúrozni akarok vele. Az semmi – teszi hozzá a kolléga – nekem sorban kell állnom...

KANMURI

A negyvenéves osztálytalálkozón a férfiak közt a legfőbb téma a potencia.

- Neked hogy megy? – kérdi az egyik.
- Kösz, elég jól. Hetente kétszer.
- Nem úgy értem, otthon hogy megy?
- Otthon? Sehogy...

FÉLTÉKENYSÉG

A féltékeny feleség időről időre átkutatja nócsabász férje öltönyeit. Ha női hajszálakat fedez fel rajtuk, rögtön jön a veszekedés. Egyik nap azonban hiába kutat, egyetlen árva hajszálat sem talál. Mérgesen kikel magából:

- Te, Lajos, már a kopasz nőknek sem hagysz békét?!!!

Balogh Attila